

SEPSISZENTGYÖRGYI EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Huszonöt éve...

A régi iratokat rendezgetve két megsárgult nyomtatott lapot találtam. Érdekesnek tűnt a címe: Egyházi Tudósító, alatta pedig ez volt olvasható: A sepsiszentgyörgyi Szent József plébánia értesítője. A megjelenés dátuma: 1947.

Sajnos azonban csak néhány szám jelenhetett meg, mert jöttek a „lélepróbaláló idők”, amikor püspökök, papok, iskolák, intézmények egyik napról a másikra a kommunizmus áldozataivá váltak. Így folytatása nem lett a Tudósítónak. Mint a „mag a hó alatt”, hosszú évtizedekig némaságra volt ítélve.

A felfedezett régi számok arra ösztönöztek, hogy a megkezdett munkát, a sajtóban való apostolkodást folytatni kell. Így jelent meg huszonöt évvel ezelőtt, „Cspikerózsika álmából felébredve”, az Egyházi Tudósító új sorozata.

Lélekmunkáló és -építő, gondolatébresztő és erősítő céllal indult. Megengedhetjük, hogy „ingyen újság” legyen, s az ma is, hogy csak az olvasni, fejlődni, lelkileg alakulni vágyó hívek olvasása legyen a díj. És ez mind a mai napig fenntartja a Tudósítót. S addig marad fenn, amíg a hívek a kézbevételeivel – olvasásával „fizetik” és biztosítják fennmaradását.

Uj évfolyam. I. szám

1999. április

SEPSISZENTGYÖRGYI EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Feltámadott – Alletuja !

Amikor a keresztény világ Krisztus dadalát, győzelmét ünnepli a halál felett, mi sepsiszentgyörgyi keresztények hettős örömmel ünnepejük e nagy eseményt, a Húsvétot.

1. Jézus egyik csodás hasonlata, amely egyszerűségében, érthetőségében felülmúlhatatlan: a bázisemről szól. Ha a bázisem el nem hal, egymaga marad, de ha elhal ké termést hoz.

Krisztusi szenvedése nem csak meggyőzőre – hanem a halálba tartozta. „A Főjalmak Főfija” így jelenik meg, mint nekünk „nincs épség testében”. S amikor „átjuggatták kezét és lábát s megszámlálták minden csontját, nagyszóval felkiáltott: Atyám! Kezeembe ajánlom lelkemet! S lehatja fejét s kiadja lelkét.”

De Krisztus története nem fejeződik be a halállal.

Amikor úgy gondoljuk – még az apostolok is – hogy mindennek vége – eljött a győztes fűrés – nincs tovább – kaulcuba fulladt a szépek és igazságosok induló tanítás és élet – hásvét halmán olvan

esemény része meg a „kiesed nyírt”, amely azóta is a világtörténelem legnagyobb csodája: Jézus Krisztus feltámadt.

A bázisem bekerült a földre – s lám élet fakadt.

Krisztus feltámadása a mi hitéletünk örömeink, hitünk, boldogságunk.

Nem az enyészetté, nem a szenvedést, nem az önkényét és jogtelenségét az utolsó állomás. Győzött az igazság – hogy Utai mutasson s Életet aljapn nekünk is.

Ehhez a fel sem fogható, határtalan örömhöz csatlakozunk mindannyian s Krisztus feltámadása ünnepeink egy másik kicsi öröme, „feltámadás” is belép újra életünkbe.

1946-ban kezdődött: „Sepsiszentgyörgyi Egyházi Tudósító” címen indult el az a kicsi négyoldalas értesítő, amely azt a célt tűzte ki, hogy az írtt betűvel is szól-góli aljapra a Krisztust hereső s Ká figyelo embereket.

Szabó Lajos
esperes - plébános
(előtársa a 3. oldalán)

A huszonöt év minden kegyelmét köszönjük meg Istennek. Hiszen az Ő jósága és irgalmas szeretete tartotta meg ezt a kis értesítőt. Akkor, amikor nagy és terjedelmes lapok szűnnek meg egyik napról a másikra, amikor a kommunikációs eszközök hatalmas fejlődésen mentek és mennek át, a nagyok árnyékában mind a mai napig megmaradt, akárcsak egy „szerény ibolya” a nagy és nemes virágok között. Uram, hála Neked!

Hála tölti el szívemet, hogy a jó emberek segítettek a Tudósító megjelenésében.

Dávid Péter önzetlenül fáradozik az anyag összeállításában és a nyomdai munkálatokra való előkészítésben.

A Deico nyomda, mint állandó szponzor, a nyomást vállalja. Köszönet és hála érte!

És Jakabos Jutka néni munkája is minden számban benne volt és van. Hisz ő osztja szét a hívek között. Munkáját az Úr fizesse meg!

Köszönet a híveknek is, hogy a felkínált lehetőséget elfogadták, és olvasásukkal tartják fenn e kis értesítőt.

Isten adja, hogy érdeklődésük és olvasási lázuk ne lankadjon, és hogy az írott betűk által megfogjon és lelküket építse az Isteni Szó.

Legyen továbbra is lelki tápláléka a kedves híveknek a Tudósító, s ebben az egyre reménytelenebb és sötétedni látszó korunkban legyen a remény élesztője, az a kis olaj, amely időről időre táplálja a hit pislákoló mécsesét.

Ad multos annos!

Szabó Lajos, ny. plébános

Csiksomlyó, 2024. március 15.

U.I.: A leírtakat kiegészítendő köszönöm meg Simó Anikónak, hogy immáron huszonöt éve végzi a lap korrektúráját.

Ugyanakkor köszönetet mondok azon nyomdák (HEBA és TIPOGRAF) vezetőinek is, akik újságunk indulásakor támogatták annak megjelenését.

Isten fizesse meg jószágukat!

A szerkesztő

„Urunk, Jézus Krisztus, kérünk tőled a mai napon is jó gondolatokat és indításokat, reményt és akarást, hogy egyre szebb és nagyszerűbb legyen Isten országa szívünkben!”

Bodás János:

Elveszíthetetlen öröm

Nem igaz, hogy az élet rút, kegyetlen, sok öröm van, elveszíthetetlen.

Van öröm, amely mindörökre tart, nem árt neki szó, se tűz, se kard, se fagy, se szélvész, átok vagy nyomor, mitől a világ oly sokszor komor.

Van öröm, amely soha nem apad, s ez az öröm: add másoknak magad! Míg élsz, magadat mindig adhatod.

Adj szót, vigaszt, ha van falatot, derűt, tudást, vagy békítő kezet, mindez Tiéd! Vesd másba s nézheted, hogy nő vetesed, hozva dús kalászt, s meggazdagítva lelked asztalát.

Csoda történik: minél többet adsz, Te magad annál gazdagabb maradsz.

Túrmezei Erzsébet:

Húsvét után

HÚSVÉT ELŐTT... nehéz, szomorú léptek.

Húsvét előtt... zokogó, bús miértek.

Húsvét előtt... ajtók, kemények, zártak.

Húsvét előtt... arcok, fakóra váltak.

Húsvét előtt... szívek, üres-szegények.

Húsvét előtt... kihavvadott remények.

Húsvét előtt... egy nagy „Minden hiába!”

Bús eltemetkezés az éjszakába.

De húsvét lett! Feltámadott a Mester!

HÚSVÉT UTÁN... el a gyásszal, könnyekkel!

Húsvét után... futni a hírrel frissen!

Húsvét után... már nem kérdezni mit sem!

Húsvét után... új cél és új sietség!

Jézus él! Nincs út, mely messze esnék!

Húsvét után... erő, diadal, élet!

Csak azokért sírjunk húsvéti könnyet, Akik még mindig húsvét előtt élnek.

Isteni irgalmaság vasárnapja

Az én Jézusom a Krisztus, aki feltámadása után nyolc nappal a bezárkózott tanítványok előtt megjelent és köszöntötte őket. Átszúrt kezeit és lándzsával átdöfött oldalát megmutatta nekik. Ezek a Drága Szent Sebhelyek ragyogtak! Szavai békességet sugároztak, a tanítványokat pedig „Az Úr láttára öröm töltötte el!” (Jn 20, 20) Ugyanakkor a félelem, a bezárkózás úgy tűnik, mintha erőteljesebben hatott volna rájuk, mint a feltámadás öröme. Mintha magunkat látnánk ott, abban a teremben. Magunkat, kiknek könnyebb berendezkednünk a világ zűrzavaros keserűségeibe, mint megnyílni az újra, a szépre és igazra –, az életre és a feltámadás gyönyörű igazságára. Mintha könnyebb lenne ragaszkodnunk megkötözöttségeinkhez, mint megnyílni arra az új valóságra, ami a feltámadás fényében ragyog felénk.

Jézus azonban –, mint akkor ott, az emeleti teremben –, nem vesz tudomást a lelkünket körülvevő zárt ajtókról és falakról. Egyszerűen áthalad rajtuk. Viszont ha hagyjuk, hogy az Úr békéje töltsön be minket, akkor mi is egyre szabadabban és Vele éljük napjainkat. Ő lép be életünkbe, világosítja meg életünk értelmét, és ennek nyomán minket is eltölt az öröm az Úr láttára. Akkor valamelyest Tamás apostollá válunk. Megértővé –, az Urat megtapasztalóvá.

Képesek leszünk már Isten jelenlétében és az Ő valóságában tovább élni életünket. Pontosan tudva, hogy Isten velünk van és gondoskodik rólunk. Ehhez kiteljesedett hitre van szükségünk, mely teljes bizalommal vallja Tamás vallomását a Feltámadott felé: Én Uram, én Istenem!

Életünk mindennek következtében eleve nebbé és örömtelibbé válhat majd, mert a Feltámadott feltámadásának fényében lép velünk kapcsolatba. Ez a kapcsolat pedig ké-

pes lesz átalakítani életünket és tesz bennünket terheinket is örömben hordozókká.

Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat! Mert Jézus megmutatta nekik kezét és oldalát, a sebek helyét, hogy igazolja: Ő maga az, élő valóságában, Aki visszajött a halálból.

A tanítványok a feltámadott Krisztusban ugyanazzal a Mesterükkel találkoztak, Akit szenvedése és halála előtt ismertek. Valósággá lett számukra, hogy Jézus él! Ezt vallja a kereszténység több mint kétezer éve! Ezt valljuk mi is! A Feltámadott valósága pedig személyes életünkben szólít meg bennünket.

A húsvét hetének záró vasárnapját a liturgia régen fehérvasárnapnak nevezte. Mert a nagyszombat éjszakáján megkereszteltek ezen a napon vehették le a fehér ruhát magukról, amelyet ezen a héten viseltek. A II. vatikáni zsinat, húsvét második vasárnapjának nevezte ezt a vasárnapot. Szent II. János Pál pápa pedig, erre a napra tette az Isteni Irgalmasság ünnepét.

Ez az Irgalmas Szeretet támasztja fel a kétkedő Tamás szívét és hitét. Fogadjuk be mi is az Isteni Irgalmat, a világ üdvösségét! Így megy majd végbe a mi feltámadásunk is, amikor a bűntől sebzett törekenységünk Jézus elé borul. Kétségeink feloldódnak és „Én Uram, én Istenem!” -mé lesznek.

Nagy szükségünk van Isten irgalmára, Aki irgalmasságában szépséget lát bennünk.

Ez Isten győzelme, és Általa, de csakis Általa lesz az ember győzelme is. Persze csak akkor, ha befogadja Istent és a szeretetet. Isten mindenkihez lehajol, elítélés nélkül, aki megnyílik Feléje és segítségét kéri.

Irgalmas Jézusunk, aki Isten irgalmasságának kincstárából bőségesen adod mindenkinek kegyelmeidet, fogadj be minden embert irgalmas Szívedbe, és ne engedd, hogy onnan eltávozzanak!

Csukor Árpád

Urunk születésének hírüladása – Gyümölcsoltó Boldogasszony

Jézus fogantatását, Urunk megtestesülését (Conceptio Domini, Conceptio Christi) ünnepeljük Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén.

Keleten a legrégebbi időktől az egyik legnagyobb ünnep (Örömhírvétel; a legszentebb Istenszülő örömhírvétele néven), Rómában a keleti származású I. Sergius pápa (687–701) honosította meg *Annuntiatio Domini* (az Úr hírüladása) néven. 692-ben említik először, amikor a Trullai Zsinat helyesnek ítélte nagybőjtben való ünneplését – valószínűleg ekkor már hosszú ideje a jeles napok sorába tartozott. Korábban, Ravennából származó adatok szerint a karácsonyt megelőző vasárnap emlékeztek meg az angyali üdvözléről.

Ezen a napon, ahogy karácsony ünnepén is, a hitvallás „...*megtestesült a Szentlélek erejéből, Szűz Máriától, és emberré lett...*” szavaira térdet hajtunk.

Az ünnep magyar elnevezése onnan ered, hogy a fák oltását nálunk ez idő tájt szokták végezni. Országszerte általános szokás volt, hogy ezen a napon kell oltani, szemezni a fákat, hiszen Szűz Mária is most fogadta méhébe Jézust.

A korábbi századok kódexeiben, kalendáriumaiban az ünnep különböző elnevezéseivel találkozunk: *Testfogadó Boldogasszony; Asszonyunk, Szűz Máriának szeplételelen fogantatja; Boldogasszony fogadása.*

Legrégibb liturgikus emlékeink is számontartják az ünnepet – az ünnepi szentmise liturgiájához Padányi Bíró Márton följegyzése szerint hozzátartozott a leborulás régi magyar hagyománya: „*Karácsony napján és a Szűz Mária napjain, főképpen pedig Gyümölcsoltó Boldogasszony, vagyis az Ige testesülése és fogantatása napján a misemondó*

pap az isteni szolgálatban lévő több társával együtt az oltár eleibe mégyen. Ott a legelső, legalsó grádicson éppen a földig leborul, így imádja a megtestesült Igét, és az isteni kegyességnek ebben kinyilatkoztatott titkát ilyen alázatossággal tiszteli.”

A göcseji archaikus néphit szerint amelyik fát ezen a napon oltják be, azt nem szabad letörni vagy levágni, mert vér folyik ki belőle. Aki ilyen fát mégis levágna, megvaskul, halála után pedig elkárhozik. Csíkban az oltott gyümölcsfákra ígézet ellen piros szalagot kötöttek. Csíkmenasági hiedelem szerint jó jel, ha Gyümölcsoltó Boldogasszony napján már nincs hó a vetéseken. A tápiógyörgyei gazda ezen a napon kiment a kertbe, és a gyümölcsfák törzsét keresztrel jelölte meg. Szeged népe szerint az ilyenkor szemzett fából nem jó másnak ágat adni, mert ezzel a termést is odaadnák.

Okkal nevezik e napot fecskéhívogatónak is, mert ekkor a déli szél hazafelé tereli a fecskéket. Sok helyen a gazda e napon kirtarta az istálló ajtaját: meghívta a fecskéket, Isten madarait, hogy házában fészkeljenek, mert az öregek hite szerint a fecskék jelenléte felért egy tűz ellen való biztosítással. A madarak érkezése azt is jelezte, hogy eljött a tavaszi munkák ideje. Azt tartották, hogy a derült idő Gyümölcsoltó Boldogasszony napján bő termést jósol.

Istenünk, te azt akartad, hogy örök Igéd a Szent Szűz méhében emberi testet öltösn. Add, kérünk, hogy mi, akik Megváltónkat valóságos Istennek és valóságos embernek valljuk, isteni természetének is részesei lehessünk. Aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Forrás: Magyar kurír

Örök életért

Őrizd meg legbecsessebb adományodnak, az időnek gondolatlan elpazarlásától, s éreztesd velem, mennyivel jobb azt annak fordítani keresetére, ami örök és soha el nem veszhet, ami engem jobbá, nemesebbé, boldogabbá tesz, mint annak, ami múlandó, s öröm helyett csömört hoz.

Éreztesd velem, mennyivel jobb oly örömeket keresnem, melyeknek emlékezetek is kedves, mint amelyekért kénytelen vagyok önmagam utálni.

Nyomd mélyen lelkembe, hogy te engem ennyi lelki tehetségekkel valami jobbra ruházál fel, mint az élet; hogy nékem, kit azért ajándékozál meg értelemmel és érzéssel, hogy igyekezzem hozzád hasonlítani, jobbnak és többnek kell lennem, mint a mezők marhái, kik gondolat nélkül azt teszik, amit vak ösztönük tanácsol.

Adj erőt, tisztaságot szerető, bűnt gyűlölő Isten, hogy kezeimet gyermeki bizakodással emelhessem fel hozzád, és hogy hisselem, hogy te engem, bár gyarló vagyok, nem gyűlölsz, mert látod szíves akaratomat.

Ámen.

Az Isten lételének van-e erkölcsi bizonyossága?

Van, igen is. Keblemben vágyódást érzek a nemesebb tettekre; érzem, mi rossz és mi rút, mi szent és jó, s hogy a rosszat kerülnöm kell, s a jót követnem; de emellett arra is érzem vonatni magamat, ami nem jó, mert ez nékem örömet ígér. Ez a két vágyás nem ritkán ellenkezik egymással keblemben.

Azon hit nélkül, hogy van egy jobb élet, sokszor eltántorodnám. Ez a hit tartóztat a rossztól.

Kazinczy Ferenc

Visszatekintő a bérmálási felkészítőkre

A bérmálás egy olyan szentség, amelyben a megkeresztelt megkapja a Szentlélek ajándékát, erőt és küldetést kap, hogy Krisztus élő tanúja legyen az Egyházban és a világban. A bérmálkozók az egyházi közösség jelenlétében újítják meg keresztelési ígéretüket és válnak ezáltal nagykorú kereszténynek.

Egyházközségünkben idén e hó 7-én, vasárnap, a 11:00 órás szentmisén lesz bérmálás. Az erre való felkészülésről szólnak a következő írások.

Bérmálkozás, felnőtt kereszténység, felkészítő kamaszoknak... Nem könnyű fogalmak, mégis megtiszteltetésnek éreztem, amikor, immár másodszor, Zsolt atya felkért, hogy legyek annak az önkéntes csapatnak a tagja, akik segítséget fognak nyújtani a vezető lelkésznek, hogy több hónapon keresztül egyengessék a X-XI. osztályosok lépteit azon az úton, amely a bérmálás szentségéhez vezet. Tudtuk mindannyian már az első perctől: ahhoz, hogy eljussunk Isten közelségébe, háttérbe kell szorítanunk önmagunkat, le kell győznünk az önzéseinket, és ez talán a legnehezebb, különösen egy kamasznak.

Érdekes megoldással rukkoltunk elő: a bérmakurzust egy háromlábú székhez hasonlítanám, ugyanis pénteken, amennyiben lehetséges volt, három különböző dologban próbálhatták ki magukat. Volt egy csapaterősítő játék, amely megpróbálta materializálni az éppen aznap megbeszélteket, volt egy előadás, amelyet Zoltán atya tartott (saját emlékekkel megfűszerezve) és utána következett a kiscsoportos beszélgetés, ahol bensőségebb, kisebb létszámú közegben elmélkedhették át a fiatalok, az önkéntesek vezetésével, az adott témát.

Nagy segítségünkre volt ebben a „YOU-CAT – Bérma-könyv”, hogy csak egy példát említsek: amikor elkezdődik egy bérma-kurzus, visszatérő gond, hogyan lehet rávenni a gyerekeket arra, hogy minden órára járjanak el, vegyék komolyan a felkészülést életüknek erre a kivételesen fontos eseményére. A maratonfutás hasonlata csak egy példa arra, hogy a könyv milyen ötletekkel szólítja meg a fiatalokat. A maratonfutásba nem lehet csak úgy belevágni, mindenfajta előkészület nélkül, és ez áll a bérmásra is, nagyon komolyan fel kell készülni rá. A könyv négy lépéses „edzéstervet” ajánl. Az első természetesen az, hogy a bérma-kozó járjon rendszeresen minden órára, ne hagyjon ki „edzést”. Másodszor: keresse Isten közelségét, vegyen részt szentmisén, akár esik, akár fúj. Harmadszor, nagyon lényeges a rendszeres, reggeli és esti imádkozás, Isten megszólítása. Apró trükköket is ajánlanak, például az „ágykeret szabályt”. Így szól: „Reggel ne hagyj el az ágyad szélét reggeli ima nélkül; este ne lépd át esti ima nélkül.” A negyedik lépés: „Hallgasd meg Isten üzenetét, olvasd a Bibliát.” Ha belegondolunk, teljesen hagyományos feltételekről van szó, mégis olyan nyelven, ami a gyerekek számára érthető, aminek megszólító ereje van.

Számomra egyértelmű meglepetés volt, hogy mi, önkéntesek is, amikor készültünk péntekre, milyen fantasztikusan „visszavedtünk” 16 évesekké, örömmel csodálkozva rá újból és újból hitünk nagy titkaira és alapvető igazságaira. Sokszor órákon keresztül leveleztünk egymással, ha nem sikerült személyesen találkozunk, játékok részleteit cizelláltuk, a kiscsoportos beszélgetések részleteit boncolgattuk. Volt alkalom, amikor kalapáccsal és töviskoszorúval érkezünk meg a felkészítőre, volt amikor édes-séggel, volt amikor könyvekkel megrakott dobozokkal.

Annyi öröm és boldogság volt ezekben a felkészítőkből, annyi mosoly és „aha” élmény. Annyi szeretetet kaptunk „gyermek-keinktől”, hogy nem tudok eléggé hálás lenni a Fennvalónak ezért a meghívásáért is. Persze, minden kamasz más, volt akivel könnyű volt már első perctől szót érteni, volt aki állandóan feszegette a határait, de ettől volt teljes, ettől volt szép, és ettől volt érdekes a 100. bárány keresésére indulni sokszor.

Nagyon boldog vagyok, hogy ennek az egésznek a részese lehettem. Köszönet és hála érte, és szívből remélem, hogy egy nap lesz közöttük olyan, aki épp így fogja tovább adni a következő nemzedéknek, és az egész csoda folytatódik tovább.

Aczél Cecilia

Bérma-kozók beszámolója:

Bagoly Ágota:

Számomra nagyon sokat jelentettek a felkészítők. Péntekenként, olykor fáradtan is, de együtt, egy nagy családként tudunk részt venni ezeken a találkozókon, melyek megteremtették a lehetőséget, hogy minden alkalommal közelebb kerüljünk a Jóistenhez.

Sokat tanultam ez idő alatt, nem csak magáról a bér má lkozás szentségéről, hanem saját magamról, a Jóistennel való kapcsolatomról és ennek fontosságáról. Há lás vagyok a felkészítőknek, segítőknek, a tisztinek, hiszen nélkülük úgy érzem mindez nem lett volna ennyire feltöltő, gyümölcsöző.

A bér má lkozás közeledtével csak most érezhetjük igazán mennyire hosszú, és szép utat jártunk be együtt. Úgy gondolom ennek az időszaknak gyümölcssei egész életem során végig fognak kísérni.

Téglás Kristóf:

Számomra a bér má lkozás egy újabb lépésfok, hogy közelebb kerüljek Istenhez.

Mindig buzgó izgalommal mentem el a felkészítőkre, és soha nem tekintettem teherként a feladatokra. Amellett, hogy rátaláltam és megismertem a védőszentemet, a kiscsoportomon belül egy olyan közösség alakult ki, ahol nyitott szívvel tudtam beszélni és a társaim mindig mosolyt tudtak csalni az arcomra.

Timar Kamilla:

Ezeknek a felkészítőknek köszönhetően mélyebb betekintést nyerhettünk hitünkbe és közösségünkbe. Ez a hét hónap sokszínű és változatos volt.

Emlékeinkben élénken megmaradtak a közös imaestek, az adventi róráté misék, a csoportos tevékenységek, a lelkinapok és a szolgálati lehetőségek, amelyek révén segítettek elmélyíteni hitünket, megtapasztal-

ni a közösség erejét, támogatását és a vallási tanításokat a mindennapi életünkben.

Végsősoron, én úgy gondolom, kellőképpen felkészítettek a szentség fogadására és az elköteleződésben a hitünk iránt.

Márton Ádám

A bér má lkozási felkészítőket egy nagyon jól megszervezett fejtágító péntek esti találkozóként kell elképzelni. Két részből áll: az első felében megpróbáltunk lelkileg is ráhangolódni a lényegre imádságokkal és aztán jött az úgynevezett „kiselőadás“, ahol a tisztí felvezette az aktuális témát. Amiután lejárt, kiscsoportokra oszlottunk és a „kiselőadást“ boncolgattuk.

Nagyon sokszor játékokkal indítottuk péntek esti alkalmainkat, amelyek egy vidám hangulatot hoztak létre bennünk, mert még tinik vagyunk és a játékok ugyanúgy foglalkoztatnak bennünket, mint a kisgyerekeket a legő.

Személy szerint a péntek esti találkozók izgalmasak voltak, hiszen nagy hangsúlyt fektettünk a kialakult közösségre és az új barátokra. Véleményem szerint a közösség az, ami még jobban tudta segíteni a fejlődésünket, mert lehetőségünk volt hallani más szempontokat és tudtunk tanulni egymástól. Nagyon értékeltem, hogy amikor volt egy kérdésem, akkor mindig kaptam rá választ, ez a kiscsoport-vezetőknek köszönhető.

Lesz olyan nap, amikor fel akarod adni, lesz olyan nap, amikor túl nehéznek érzed, és lesz olyan nap is, amikor úgy érzed, nem számítasz senkinek, de sosem lesz nap, amikor Isten ne lenne melletted!

Ferenc pápa tanít minket

Antonio Spadaro Ferenc pápa reggeli prédikációit gyűjtötte kötetbe. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézünk.

A panaszkodás árt a szívnek

A mai evangélium a két emmauszi tanítványt állítja elénk, akik a Mester halála után éppen elhagyják Jeruzsálemet. Féltek, az összes tanítvány félt. Útjuk során végig azokról az eseményekről beszélgettek, amelyekben részük volt, és panaszkodtak. Sőt, szünet nélkül panaszkodtak, és minél jobban panaszkodtak, annál jobban önmagukba zárkóztak: nem volt távlatuk, csak falat láttak maguk előtt. Oly nagyon reménykedtek, de most minden összeomlott, amiben hittek.

És főzték – úgymond –, kavargatták életüket siránkozásuk levében, és így mentek előre, csak mentek, mentek, mentek, és siránkoztak. Sokszor gondolok arra, hogy amikor nehézségek szakadnak ránk, amikor meglátogat minket a kereszt, ez a veszély fenyeget minket: siránkozásainkba zárkózunk. Az Úr viszont ezekben az időszakokban is közel van hozzánk, csak nem ismerjük fel. Mellettünk halad, de nem ismerjük fel.

Még ha Jézus beszél is hozzánk, és szép dolgokat hallunk bensőnkben, alapjában továbbra is félünk: úgy tűnik, biztosabb a panaszkodás! Mintha biztonságot adna: ez az én igazságom, a kudarc. Nincs többé remény.

Jó látni, milyen türelmes Jézus a két emmauszi tanítvánnyal:

„Először hallgatja őket, aztán szép lassan magyarázza nekik, szép lassan. Aztán végül láthatóvá teszi magát. Ahogyan Mária Magdolnával tette a sírnál. Jézus így bánik velünk. A legsötétebb időszakokban is: ő mindig velünk van, velünk jár. Végül feltárja előttünk jelenlétét.“

„A siránkozások rosszak“: nemcsak amikor másokra, hanem amikor magunkra panaszkodunk, amikor tele vagyunk keserőséggel. Rosszak, mert elveszik a reményünket. Ne kezdjünk bele abba a játékba, hogy panaszkodásból élünk, hanem meneküljünk az Úrhoz, ha valami nem sikerül, bizzuk rá magunkat:

Ne együnk siránkozásokat, mert azok elveszik a reményt, eltakarják az égboltot, és falként beburkolnak minket. És onnan nem tudunk kiszabadulni. Az Úrnak azonban van türelme, és ő tudja, hogyan hozzon ki minket ebből a helyzetből.

Ahogyan az emmauszi tanítványokkal történt, akik felismerték őt, amikor megtörte a kenyeret.

Bizzunk az Úrban, ő mindig kísér minket utunkon, a legsötétebb órákban is. Legyünk biztosak abban, hogy az Úr sosem hagy el minket: mindig velünk van, a legnehezebb helyzetekben is. Ne meneküljünk siránkozásba: árt a szívnek. A panaszkodás árt a szívnek!

„Eretnekségnek tűnhet, amit mondok, de ez a legnagyobb igazság: annál, hogy mi szeressük Istent, nehezebb az, hogy engedjük, hogy ő szeressen minket.“

Ferenc pápa

Kérdések

– „*Esztelenség azt hinni, hogy Isten bizalmas barátságába fogadja a lagymatagokat és azokat, akik nem akarnak szenvedni.*“ –
Avillai Szent Teréz

Mekkora tarka tömeg vette körül az Úr Jézust. Ő azonban kisebb csoportot hívott maga köré, s megajándékozta őket bizalmával. Különböző természetű, vérmérsékletű és képességű emberek voltak: komolyak és derűsek, egyszerűek és magas képzettségűek, gyávák és elszántak, szenvedők és egészségesek. Voltak közöttük gyarló emberek és nagy bűnösök, hívők és kételkedők, fiatalok és öregek, férfiak és nők, remeteségre hajlamosak és menedzser típusok. Ha közelebből megfigyeljük ezeket az embereket: Keresztelő Jánost, János evangélistát, Pétert, Jakabot, Lázárt vagy Mártát – egyikük életéből sem hiányzik a keresztyény.

„Tudom, az embereket vigasztalni, erősíteni és felemelni kell. Mindenekelőtt azonban meg kell mondani nekik az igazságot” (Sailer). Az igazság pedig így hangzik: akire az Úr ráhelyezi a kezét, az keresztyúra van hivatva. Isten nem kíméli övéit. Aki arra határozza magát, hogy Krisztus közelségét keresse, késznek kell lennie válaszával a következő kérdésre: „Kész vagy-e inni abból a kehelyből, amelyből én iszom?” Aki az Úr tanítványa akar lenni, az nem menekülhet meg attól, hogy minden nap felvegye keresztyét.

Egyértelmű bizonyítéka ennek: Mária. Teljesen átadta magát Isten akarátának. A bűn árnyéka sem kerítette hatalmába. Mégis azt mondják róla, hogy lelke kész volt a fájdalomra. Krisztus nem a szenvedéstől váltott meg bennünket, hanem a kétségbeeséstől.

Még ma is magam előtt látom azt a száműzöttet, aki az állomás melletti misszióstelep barakkjában feküdt. Elvesztette hazáját, elvesztette családját, elvesztette egészségét. Haragosan emelte sovány kezét a feszület

felé és mondta: „Vajon mitől váltott meg bennünket – ez a Megváltó?”

A nyílt kérdésre legyen világos a felelet is: Krisztus nem a szenvedéstől váltott meg bennünket. Mondta-e vajon az Úr Jézus: „A világban bővelkedni fogtok sikerekben és élvezetekben?” – Ellenkezőleg: „A világban szükségét szenvedtek.”

Mondta-e vajon az Úr: „Aki tanítványom akar lenni, annak majd jól megy sora?” – Ellenkezőleg: „Aki tanítványom akar lenni, minden nap vegye fel a keresztyét és kövesse engem.”

Talán azt mondta az Úr: „Mint farkasokat küldelek a bárányok közé, hogy féljenek tőletek az emberek?” – Ellenkezőleg: „Úgy küldelek a világba benneteket, mint bárányokat a farkasok közé.”

Amit Jézus tanított, azt életével is bizonyította a bölcső kemény fájától egészen a kereszty kemény fájáig. Amit Krisztus átélt, átéliük övéi is az évszázadok folyamán. Minden igazi keresztyény életében jelen van a kereszty. Keresztyelő Jánostól Edit Steinig, János evangélistától Alfréd Delpig. Milyen megszámlálhatatlan a vértanúk, a keresztyhordozók hosszú sora!

Minden igaz keresztyény életéből sugárzik a megingathatatlan Istenbe vetett bizalom. Józseftől, Jézus nevelőapjától kezdve Charles de Foucauld-ig, a kafarnaumi századostól Szent XXIII. János pápáig – megszámlálhatatlanul sokan, helyett hogy kérdeznének és kételkednének, alázatosan átadják magukat Isten kifürkészhetetlen akarátának: mert Isten gondolatai nem a mi gondolataink, Isten útjai nem a mi útjaink.

„Erőslelkűségről akkor beszélhetünk, ha valaki uralkodni tud saját magán, haragját fékezi, semmiféle csábítással nem pusztítható és nem hajlítható. Erőslelkűen a balsorsban nem veszíti el lelke békéjét, a jósorban pedig nem bízza el magát.”

Pap bácsi, kösd be a cipőmet!

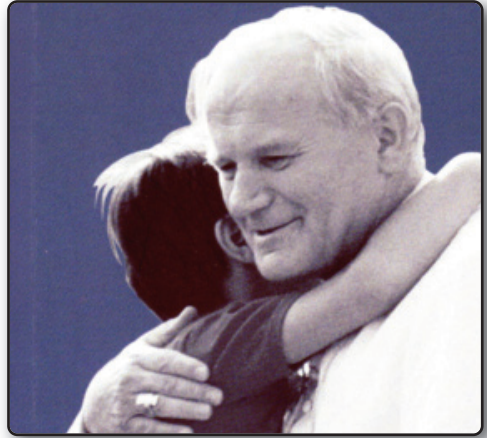
ezzel a címmel jelent meg a Magyar Kurír gondozásában egy Szent II. János Pál pápáról szóló történeteket, anekdotákat tartalmazó kis könyvecske. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézünk.

II. JÁNOS PÁL CSALÁDJA

Ahogy azt a boldoggá avatási eljárás megkezdése után a római bizottsághoz érkezett többkötetnyi vallomás is igazolja, a lengyel pápát korántsem csak honfitársai érezték magukénak. Az Egyesült Államoktól Indiáig, Olaszországtól Afrikáig az egész világról sok ezren számoltak be arról, hogy az elhunyt egyházfőt szinte családtagnak tekintették. Sokan épp halálhíréről értesülve ébredtek rá erre, amikor úgy érezték, mintha egy közeli hozzátartozójukat veszítették volna el. Íme néhány elgondolkasztó idézet a levelekből:

Azon az éjszakán megszabadultam a félelmeimtől

Egy igazi szerető családi kapcsolatok nélkül felnőtt olasz lány arról ír levelében, hogy élte át a családhoz tartozás élményét, miközben a Szent Péter-bazilika előtt várakozott, hogy végső búcsút vehessen II. János Páltól. *„Ott álltam a többi emberrel a sorban a Szent Péter-bazilika előtt. Nappal tűzőt a nap, éjszaka hideg volt. Éreztem, hogy nem vagyok egyedül, emberek milliói vesznek körül. Láttam embereket, akik a világ távoli vidékeiről érkeztek: II. János Pál családja volt ez a sok ember; és én is tagja lettem ennek a családnak. Egy kereszténynek sem kellene egyedül éreznie magát! Éreztem, ahogy valaki magához ölelt – és ez a pillanat megváltoztatta az életemet. Miután tudatosodott bennem a Pápával való rendkívüli ta-*

lálkozás, attól az éjszakától kezdve csodás eseményeket tapasztaltam az életemben. (...) Azon az éjszakán, amikor a bazilika előtt várakoztam a sorban, megszabadultam a félelmeimtől. Kitártam az ajtót Krisztus előtt.”

Isten létezik!

Egy olasz nő váratlan megtéréséről számol be levelében:

„Harmincéves vagyok, és egészen az elmúlt évig ateista voltam. Semmit sem jelentett számomra Isten, az Egyház és a Pápa sem. Bár közülünk valónak látszott, én egy csökönyös öregembert láttam benne, aki olyan valamiben hitt, ami egyáltalán nem létezik...”

Mikor azután a Pápa halálának híre bejárta a világot, én lelkem mélyén egyetlen mondatot ismételttem: „Nem, nem, ez nem lehet igaz, Istenem, ne!” Valami csodában reménykedve néztem a pápai ablakot, és vártam, hogy megjelenik az alakja. El akartam mondani neki, hogy idáig vak voltam. Mikor azután megerősítették halála hírét, nem tudtam visszafogni magam. Sírásra fakadtam. Ma sem tudom megmagyarázni, mi történt velem. Olyan iszonyatos fájdalom járt át, ami teljesen megmagyarázhatatlan volt számomra. Attól a perctől kezdve semmi kétségem nincs: Isten létezik.”

J o b b á g y f a l v a

A falu keletkezését homály fedi, első említése 1470-ből származik. Az 1567. évi regestrumban öt kapuval szerepel.

Pálfy János, aki negyven évig volt a falu plébánosa, a domus históriában leírja, hogy a XVIII. századtól kezdve a nemesek olcsó és kis igényű munkásokat kerestek, s ilyenek voltak a románok, akik ilyenképpen szaporodtak el Jobbágyfalván.

Míg Orbán Balázs románul nem beszélő görög katolikus székelységről tesz említést, addig Pálfy János románul beszélő görög katolikusságról, akik részben az ő plébánossága ideje alatt (1918-1957), részben elődei ideje alatt tértek át a görög katolikus rítusról a római katolikus rítusra.

Assiszi Szent Ferenc sebhelyei templom

A falu keletkezésekor katolikus volt, a reformáció során az akkori földesurak csakhamar az új tan hívei lettek, és jobbágyaikat is az új hitre térítették. Így emberemlékezet óta mint filiás kisközség a káli anyaegyházközséghez tartozott.

1873. augusztus 21-én Nagyberívói Boér Ferenc, miután elvesztette a feleségét és hét gyermekét, a szerzett és örökölt javai egy részét szétosztotta jobbágyai között, és azokat önálló, szabad parasztokká tette. Vagyonának másik részét a jobbágyfalvi római katolikus egyházra hagyta, hogy ott templom, önálló parókia és iskola épüljön.

Ennek értelmében Fogarasy Mihály 1875-ben plébániai rangra emelte az egyházközséget, és ennek jeléül plébánosnak kinevezte Puskás Lajost.

A templom építése 1878 nyarán vette kezdetét, és 1880-tól már Papp János, az új plébános fejezte be az építkezést. A templom titulusa megemlékezik az adományozóról, Boér Ferencről, hiszen szeptember 17-én Assiszi Szent Ferenc sebhelyeinek ünnepe a templom búcsúünnep.

Az egyházközség kiváló vértanú lelkipásztora Pálfy János, aki negyven évig, 1918-tól 1957-ig szolgálta az egyházközséget. 1957-ben hurcolták el a Securitate emberei, és a marosvásárhelyi börtönben halt vértanúhalált.

Örökös szentségimádási nap: január 30.

Szentmisék:

Vasár- és ünnepnap 10,30 óraker,
hétfőn, szerdán és pénteken 8,00 óraker,
kedden, csütörtökön és szombaton 19,00
(télen 17,00) óraker.

Forrás: *ersekseg.ro*

MAGUNKRÓL – MAGUNKNAK

A szent keresztségben egy testvérünk részesült:

– Józsa Zalán Szilárd.

Az Úr tizenegy testvérünket hívta haza:

– Balázs István József, Szócs Márta,
Dezső Erzsébet, Sztakics Irma, Veres Ju-
liánna, Kiss Margit, Szabaday Rudolf,
Bartos János, Antal Zoltán, Molnár
Sarohta, Nagy Zoltán.

***Irgalmas Jézus, adj nekik
örök nyugalmat!***

Gondolatok Csaba testvértől, melyek saját bevallása szerint őt a fényre vitték, örömmel, békével töltötték el:

– Van kiút, van válasz recsegő-ropogó világunk kérdéseire. Jézus, ha ma közénk jönne, ugyanazt tenné, mint kétezer évvel ezelőtt: szépen megélné a csendes, egyszerű názáreti életét szeretettel. Dolgozna, alkotna mint ács vagy földműves vagy tanár vagy orvos: becsületesen, szorgalmasan, ott a szép szülőföldjén, ahol született.

– *A legtöbb embert a gyermek vállalása és annak tudatos nevelése újjáteremti, erősebbé, bölcsebbé, értékesebbé teszi.*

– Én optimista vagyok – bízom a holnapban, a világ jövőjében, az emberiség békés célbaérésében, Isten országának az eljövételében!

Áprilisi programjaink, a heti rendszerességgel zajló tevékenységeken túl:

Április első hetében minden reggel és este közvetíti a Mária Rádió a szentmiséket a templomból;

03., szerda: – este 18:45 – Szentlélek váró ima a bérnállkozókkal – a templomban;

07., vasárnap: – 11:00 óra – Bérnállási mise;

08., hétfő: 18:00 óra – Lelki feltöltődés anyáknak;

13., szombat: – 10:00-12:00 – hittanórák a plébánián;

14., vasárnap: – 11:00 óra – Gyerekmise, utána családi együttlet a plébánián;

22., hétfő: 18:00 óra – Lelki feltöltődés anyáknak;

26., péntek: – 19:00 – program házaspároknak a plébánián;

27., szombat – 10:00-12:00 óra – hittanórák a plébánián.

Az életet, a halált és a házasságot
NEM LEHET PRÓBÁLGATNI!

Ahogy nincs próba-élet, és próba-
halál úgy próba-házasság sincs!

Szent II. János Pál pápa

EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Katolikus havilap.

Kiadja a sepsiszentgyörgyi
Szent József plébánia.

Főszerkesztő: Ilyés Zsolt.

email: egyhazitudosito@gmail.com

Szerkesztés, tördelés: Dávid Péter.

Nyomda: DEICO – Sepsiszentgyörgy

ISSN: 2248-1532